

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **J.J.**, zast. AUDITORSKOU A DAŇOVOU KANCELÁŘÍ s.r.o., se sídlem Husitská 344/63, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010, č.j. 4176/10-170100-21,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010, č.j. 4176/10-170100-21, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, prostřednictvím AUDITORSKÉ A DAŇOVÉ KANCELÁŘE s.r.o.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha DI ze dne 1. prosince 2009. čj: 18574-3/2009-176800-021.

Žalobce popsal v rámci žaloby průběh řízení: Správce daně svým rozhodnutím ve smyslu ust. § 70 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů osvědčil námitku promlčení co do částky 1.563.296,50 Kč ve věci rozhodnutí č.j. TOB 193/96, PV 200/1996 ze dne 11.4.1996 a jejího příslušenství u č.j. PVI700011/97 ze dne 18.5.1998, v.s.1787000011 ve výši 2.604,- Kč, č.j. PV/800034/98 ze dne 15.5.1998, v.s. 1788000034 ve výši 3.672,- Kč, č.j. PV/800035/98 ze dne 18.5.1998, v.s. 1788000035 ve výši 3.572,- Kč, č.j. PV/800036/98 ze dne 18.5.1998, V.s. 1788000036 ve výši 5.901,- Kč a č.j. PV/800037/98 ze dne 18.5.1998, V.S. 1788000037 ve výši 105.526,- Kč, tedy celkem 121.275,- Kč, uplatněnou žalobcem. U rozhodnutí - platební výměr na úrok z prodlení k PV 200 č.j. PV1700001197 ze dne 25.6.1997 na částku 166.819,53 Kč správce daně neakceptoval námitku promlčení, neboť došlo dle odůvodnění jeho rozhodnutí k přetržení a obnovení promlčecí lhůty. Důvodem bylo, že podle názoru správce daně po dobu přihlášení pohledávky do konkurzního řízení lhůta promlčení neběží a přihlášení pohledávky má stejné účinky jako uplatnění práva u soudu Žalobce napadl rozhodnutí správce daně odvoláním, přičemž podle

napadeného rozhodnutí se všemi odvolacími námitkami úspěš. Žalovaný přesto odvolání zamítl, neboť si v průběhu odvolacího řízení opatřil nový důkaz (exekuční příkaz č.j. E/300152/2003 ze dne 29.9.2003), který posoudil a shledal, že je úkonem, který byl způsobilý vyvolat opakovaný běh šestileté promlčecí lhůty podle ust. § 70 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále "daňový řád")..

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Žalovaný doplnil odvolací řízení o nový důkaz, se kterým žalobce neseznámil a nedal mu možnost se k němu vyjádřit. Tím bylo porušeno právo žalobce na součinnost žalovaného a ústavní právo vyjádřit se ke všem provedeným důkazům. V souvislosti žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, čj. 8 Afs 15/2007-75, v němž se uvádí : „*Odvolací orgán je oprávněn řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady. To může činit sám nebo prostřednictvím správce daně prvního stupně. Vzhledem k tomu, že zákon nestanoví, kdy je na místě, aby tak učinil sám, a kdy tak má učinit prostřednictvím správce daně prvního stupně, je na jeho úvaze, kterou možnost zvolí, přičemž rozhodující je zejména rozsah nezbytného doplnění řízení. Vycházet je třeba z toho, že i při doplnění řízení musí být respektováno právo daňového subjektu na součinnost, což bude zpravidla lépe zajištěno při doplnění řízení v dosahu daňového subjektu, tedy u správce daně prvního stupně.*“ Protože šlo o jediný a rozhodující důkaz, nabylo pochybení žalovaného takových rozměrů, které způsobily podstatnou nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V rámci druhé žalobní námitky žalobce uvedl, že aby mohl v soudním řízení správním vytyčit žalobní námitky podal správci daně dne 15. března 2010 žádost o poskytnutí opisu exekučního příkazu č.j. E/300152/2003 ze dne 29. září 2003. „Správce daně odmítl opis žalobci zaslat přípisem čj: 4176-3/2010-176800-021 ze dne 25. března 2010 a uvedl, že opis vydá jen při osobní návštěvě zástupce žalobce na úřadě a jen v rámci fyzického nahlížení do spisu. Žalobce namítá, že správce daně nemůže podmiňovat splnění zákonného požadavku osobní návštěvou žalobce, protože jde o šikanózní postup. Jeho jediným účelem je totiž ztížit a zkomplikovat zpracování plnohodnotné správní žaloby. Každý výkon státní moci musí být racionální a opodstatněný některým z legitimních důvodů. Neposkytnutí jediného důkazu, o které se opírá napadené rozhodnutí, a setrvání na požadavku osobní návštěvy zástupce žalobce na úřadě, je proto nezákonné. Správce daně je povinen podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů v daňovém řízení volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení. Protože žalobce požádalo zaslání jediného důkazu a jedná se zároveň o způsob jeho získání, který je pro žalobce nejméně zatěžující, bylo povinností správce daně žádosti žalobce vyhovět. Žalobce tvrdí, že došlo k zásahu do práva žalobce na spravedlivý proces, protože žalobce nemohl vytyčit další možné žalobní námitky, které mohly mít svůj původ právě v informacích, který mohl žalobce získat z nezaslaného důkazu.“

V závěru žalobce navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí vycházel z exekučního příkazu ze dne 29. 9. 2003, č.j.: E/300152/2003, kterým byl přerušen běh promlčecí lhůty dle ust. § 70 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že se v tomto konkrétním případě jedná o platební výměr na úrok z prodlení, č.j.: PV1700001197, vydaný dne 25. 6. 1997, počala běžet promlčecí lhůta dne

1. 1. 1998, a promlčení by nastalo uplynutím posledního dne roku 2003. V roce 2003 byl však vydán výše uvedený exekuční příkaz, a tedy počínaje dnem 1. 1. 2004 počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta. V této nové lhůtě byl dne 10. 10. 2009 žal obce upomenut písemnou upomínkou ze dne 3.9.2009. Tuto písemnou upomínku je nutné považovat rovněž za úkon přerušující promlčecí lhůtu dle ust. § 70 odst. 2 daňového řádu. Tento názor vyslovil rozšířený senát NSS v rozhodnutí č.j.: 2 Afs 52/2005-94 ze dne 16. 5. 2006, kde uvádí, že tímto úkonem může být jakýkoliv úkon správce daně směřující k tomu, aby na účet správce daně byla připsána částka ve výši daňového nedoplatku. Z výše uvedeného je patrné, že došlo k přerušení promlčecí lhůty a dne 1. 1. 2010 počala běžet nová promlčecí lhůta.

K první žalobní námitce uvedl, že „exekuční příkaz č.j.: E/300152/2003 ze dne 29. 9. 2003 na příkázání pohledávky na peněžní prostředky v celkové výši 221.982 Kč na účtech vedených u banky Živnostenská banka, a.s. (řádně doručen žalobci dne 21. 10. 2003), a u banky Česká spořitelna, a.s. (doručen žalobci na základě fikce doručení dne 6. 11. 2003) byl od počátku součástí spisového materiálu, a žalobci byl doručen v roce 2003. Exekuční příkaz byl v obou případech žalobci doručen a jednalo se o účinné doručení. Účinky náhradního doručení nastaly v případě příkázání pohledávky na peněžní prostředky na účtech u České spořitelny, a.s. ex lege, i přestože k faktickému převzetí písemnosti nedošlo, a na exekuční příkaz se tedy hledí, jako by s ním byl žalobce seznámen. K námitce žalobce, že si žalovaný v odvolacím řízení opatřil exekuční příkaz jako nový důkaz, musí žalovaný dále konstatovat, že se o nový důkaz nejedná, protože platebním výměrem ze dne 25.6. 1997, č.j.: PV1700001197, vyměřil celní úřad v tomto konkrétním případě žalobci úroky z prodlení (doručenka k platebnímu výměru na úroky z prodlení ze dne 3. 7. 1997), a žalobce tak nepochybně o svém neuhrazeném dluhu vyplývajícím z platebního výměru věděl. Pokud svoji povinnost vyplývající z platebního výměru nesplnil, mohl očekávat, že nedoplatek bude celním úřadem vymáhán v exekučním řízení.“

Žalovaný popřel oprávněnou druhou žalobní námitku, neboť se nedomnívá, že postup celního úřadu, kdy dopisem ze dne 25.3.2010, č.j.: 4176-3/2010-176800-021, žalobci sděluje, že právo na vydání opisu, stejnopisu či výpisu ze spisového materiálu je spojeno s institutem nahlížení do spisů a jeho protokolací, byl šikanózní a jeho účelem bylo ztížit a zkomplikovat zpracování správní žaloby. Žalobce ve své žádosti žádal o poskytnutí opisu exekučního příkazu a opisu dokladu o jeho doručení, a svůj požadavek konkretizoval uvedením zákonného ustanovení § 23 daňového řádu. Celní úřad měl zřejmě za to, že žalobce sám navrhuje pořízení opisů v rámci nahlížení do spisu, když v žádosti uvedl ust. § 23 daňového řádu, a navrhl tedy žalobci, aby si telefonicky dohodl nahlížení do spisu. Současně také sdělil, že požadované opisy budou žalobci pořízeny. Žalobce měl možnost na sdělení celního úřadu o nahlížení do spisu reagovat, a specifikovat svůj požadavek týkající se opisů.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, který k nově opatřenému důkazu uvedl, že byl součástí spisu, a proto na něj nelze pohlížet jako na nový důkaz. K tomu žalobce uvádí, že dle čl. 38 odst. 2 usnesení Č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práva svobod jako součástí ústavního pořádku ČR, ve znění pozdějších předpisů má každý právo se vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Prvostupňové rozhodnutí Celního úřadu DI ze dne 1. prosince 2009 mezi důkazy, po jejichž zhodnocení byla zamítnuta žalobcova námitka promlčení, exekuční příkaz č.j. E/300152/2003 ze dne 29. září 2003 nezahrnul. Každé správní rozhodnutí musí mít svou oporu ve shromážděných důkazech, k nimž se dotčený jednotlivce následně vyjadřuje. V případě, že

odvolací orgán postaví své rozhodnutí na zcela jiném důkazu, má za povinnost o tom zpravit jednotlivce, aby se zamezilo situaci, že základem pro správní rozhodnutí bude důkaz, ke kterému se neměl jednotlivec možnost vyjádřit. Vznikla tak situace, že žalobci bylo upřeno právo na vyjádření k důkazu - exekučnímu příkazu č.j. E/300152/2003 ze dne 29. září 2003. Tvrzení žalovaného, že žalobci byl v minulosti exekuční příkaz č.j. E/300 152/2003 ze dne 29. září 2003 doručen nemá nic společného s tím, že je více než 6 let poté vzat za důkaz pro jiné správní rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že bylo povinností žalovaného s novým důkazem žalobce seznámit. Důkazem, že tak žalovaný neučinil úmyslně, plyne z jednání prvostupňového správce daně, který odmítl opis důkazu zaslat poštou zástupci žalobce, který se nad rámec svým povinností snažil s důkazem seznámit a vyhnout se případné žalobě, kdyby důkaz skutečně obstál. Za situace, kdy žalovaný postaví své rozhodnutí na novém důkazu, neumožní žalobci se k důkazu vyjádřit a odmítne zástupci žalobce poskytnout opis důkazu poštou je zřejmé, že vinou žalovaného došlo k zásahu do práva garantovaného čl. 38 odst. 2 Listiny.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podstatou první žalobní námitky je tvrzení, že žalovaný v odvolacím řízení nově, nebo-li prvně, přihlédl k dokumentu (exekučnímu příkazu), jako k důkazu, na kterém založil nově důvod pro nevyhovění odvolání žalobce, aniž by však s tímto dokumentem žalobce seznámil, nebo, aniž by žalobci sdělil, že bude o tento důkaz opírat své rozhodnutí.

V žalobou napadeném rozhodnutí se uvádí, že žalovaný dává jednoznačně za pravdu žalobci v tom, že úřad posoudil běh lhůt podle právní úpravy, která v době vzniku celního dluhu nebyla platná. ČR Praha souhlasí i s tím, že v dané době neměla přihláška do konkurzu povahu kvalifikovaného úkonu přerušujícího běh promlčecí lhůty uvedené v § 70 daňového řádu. Přesto konstatoval, že uvedené pochybení celního úřadu nemělo na skutkový stav žádný vliv, neboť k přerušení lhůty uvedené v § 70 daňového řádu došlo i tak. A to, exekučním příkazem č.j. E/300152/2003 ze dne 29. 9. 2003. Uvedl, že dle § 70 daňového řádu je exekuční příkaz úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku. Vzhledem k tomu, že se v tomto konkrétním případě jedná o platební výměr na úrok z prodlení vydaný dne 25.6.1997, počala běžet promlčecí doba dne 1.1.1998 a promlčení by nastalo uplynutím posledního dne roku 2003. V roce 2003 byl však vydán výše uvedený exekuční příkaz a tedy počínaje dnem 1.1.2004 počala běžet nová šestiletá promlčecí lhůta. V této nové lhůtě byl dne 10.10.2009 upomenut daňový subjekt písemnou upomínkou ze dne 3.9.2009. V této upomínce byl daňový subjekt seznámen s tím, že při kontrole bylo zjištěno, že má stále u správce daně nedoplatek a bylo mu sdělena jeho výše a též číslo účtu kam má dlužnou částku uhradit. Tuto písemnou upomínku je nutné považovat rovněž za úkon přerušující promlčecí lhůtu dle § 70 odst. 2 ZSDP. Na základě uvedeného žalovaný dospěl k závěru, že i tak došlo k přerušení běžící promlčecí lhůty a dne 1.1.2010 počala běžet nová promlčecí lhůta.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá jednoznačně, že žalovaný posoudil běh promlčení lhůty podle jiných skutečností, kdy nově je rozhodujícím důkazem pro toto posouzení doručení exekučního příkazu č.j. E/300152/2003 ze dne 29. 9. 2003.

Podle vyjádření žalovaného k žalobě byl exekuční příkaz ze dne 29. 9. 2003, č.j.: E/300152/2003, „byl od počátku součástí spisového materiálu,“ nicméně soud má za to, že nebyl důkazem, o které bylo opřeno prvostupňové rozhodnutí. Jestliže běh lhůt prvostupňový správní orgán posuzoval na základě jiných skutkových okolností a jiných důkazů, a o exekuční příkaz, resp. běh promlčecí lhůty, opřel své rozhodnutí až odvolací správní orgán, na změnu v okruhu dokumentů, které se až v odvolacím řízení stávají důkazem, nemohl žalobce reagovat, v důsledku čehož svou obranu v odvolání nemohl uplatnit. Skutečnost, kterou zmiňuje ve vyjádření k žalobě žalovaný, že existence dluhu, popřípadě, že existence exekučního příkazu vydaného v jiném řízení, musela být žalobci známá, je pro nyní přezkoumávané daňové řízení nerozhodná, právě proto, že jde o jiné řízení.

Jestliže až odvolací orgán, na rozdíl od prvostupňového, dospěl k závěru, že exekuční příkaz ze dne 29. 9. 2003, č.j.: E/300152/2003, má vliv na běh promlčecí lhůty úroku (stanoveného platebním výměrem na úrok z prodlení, č.j.: PV/700001/97, vydaného dne 25. 6. 1997), bylo jeho povinností právě s ohledem na změnu důvodu posouzení promlčení ve srovnání s prvostupňovým rozhodnutím, opírající se nově o jiný důkaz, povinen seznámit žalobce s tímto důkazem, o které bude nyní nově oproti prvostupňovému řízení opírat své rozhodnutí, a poskytnout mu lhůtu k vyjádření. Nutnost takového postupu byla opakovaně zdůrazněna i v rozhodnutích správních soudů. V usnesení rozšířeného senátu, na které odkázal žalobce, je pod bodem 34 uvedeno k postupu odvolacího orgánu dle § 50 odst. 6 daňového řádu následující: „*Rozsah přezkumu je sice v základu vymezen odvolacími námitkami, není jimi však omezen. Odvolací orgán je oprávněn řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady. To může činit sám nebo prostřednictvím správce daně prvního stupně. Vzhledem k tomu, že zákon nestanoví, kdy je na místě, aby tak učinil sám, a kdy tak má učinit prostřednictvím správce daně prvního stupně, je na jeho úvaze, kterou možnost zvolí, přičemž rozhodující je zejména rozsah nezbytného doplnění řízení. Vycházet je třeba z toho, že i při doplnění řízení musí být respektováno právo daňového subjektu na součinnost, což bude zpravidla lépe zajištěno při doplnění řízení v dosahu daňového subjektu, tedy u správce daně prvního stupně.*“ Uvedené zákonné ustanovení reflektuje v zákonné právní normě ústavní zásadu zakotvenou v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož platí, že *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.* Toto ustanovení neznamená jen pasivní roli správního orgánu spočívající v tom, že nebude účastníkům řízení v uplatňování tohoto práva bránit.“ Tomu ostatně přisvědčuje i Ústavní soud, když ve své rozhodovací praxi uzavírá, že *poskytnutí možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí je třeba přitom chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro rozhodnutí. Smyslem citovaného ustanovení je totiž umožnit účastníkovi řízení, aby mohl uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze*

spolehlivě zjištěného stavu věci. (Nález Ústavního soudu ČR ze dne 3. 3. 2005 č.j. II. ÚS 329/04).

Skutečnost, že žalovaný neseznámil s žalobce s důkazem (tj. s exekučním příkazem č.j. E/300152/2003 ze dne 29. září 2003), o který hodlá v odvolacím řízení nově opřít své rozhodnutí, přičemž důvody odvolacího správního orgánu oproti rozhodnutí prvostupňovému pokud jde o běh promlčecí lhůty úroku (stanoveného platebním výměrem na úrok z prodlení, č.j.: PV1700001197, vydaného dne 25. 6. 1997), jsou zcela jiné, má za následek vadu řízení (§ 50 odst. 6 daňového řádu ve spojení s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), která způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „*o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.10.2005, č.j. 6 Ads 57/2004 - 59). V nyní projednávaném případě nelze vyloučit, že by byl výrok rozhodnutí žalovaného stejný i za situace, kdy by žalobci bylo umožněno vznést v odvolání námitky týkající se promlčení úroku stanoveného platebním výměrem na úrok z prodlení, č.j.: PV1700001197, vydaného dne 25. 6. 1997, jelikož lze v souvislosti s promlčením vznést řádu námitek, soud nemůže předjímat, jaké námitky žalobce uplatní a s jakým úspěchem.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, soud musí připomenout znění ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. podle kterého soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Žalobou napadeného rozhodnutí bylo vydáno dne 3.3.2010, doručeno (dle žaloby) právnímu zástupci dne 8.3.2010. Žádost o poskytnutí opisu ze spisu exekučního příkazu a dokladu o jeho doručení byla doručena celnímu úřadu 15.3.2010, tj. po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Nicméně nad rámec rozhodnutí si dovoluje soud nesouhlasit s obranou žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě, podle níž se žalovaný domnívá, že celní úřad si žádost vyložil jako žádost o nahlížení do spisu, protože v žádosti je jednoznačně uvedeno, že daňový poradce žádá „o zaslání opisu“ uvedených dokladů. Je zjevné, že celní úřad nepostupoval v souladu se zásadou zakotvenou v ust. § 2 odst. 2 daňového řádu, neboť nepostupoval způsobem daňový subjekt, co nejméně zatěžujícím.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením daňového poradce podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a podanou repliku), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 7.200.- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, ve výši 1.512 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 10.712 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. července 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu